U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **I. A.**, zastoupen Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Muchova 9/223, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 Az 28/2014 – 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím žalovaného ze dne dne 3. 7. 2014, č. j. OAM-17/ZA-ZA08-LE21-2014, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 Az 28/2014 – 59 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

Městský soud ve svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu: Žalobce podal dne 17. 1. 2014 na pracovišti žalovaného žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že svou vlast opustil v srpnu roku 2010, neboť tam nebyla práce a naopak vysoká kriminalita. Poznamenal, že je v dobrém zdravotním stavu, křesťanského vyznání, on ani nikdo z jeho rodiny není členem žádné politické strany ani organizace. Zmínil

rovněž obavy z „*banditů*“ (aniž by je však blíže specifikoval), kteří mu měli komplikovat výkon jeho podnikatelské činnosti v zemi původu.

Žalobce v podané žalobě žalovanému vytýkal porušení § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), z důvodu, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věcí. Zmínil, že žalovaný vyšel ve svém rozhodování ze zprávy Evropské komise – Ukrajina ze dne 27. 3. 2014, informace zastupitelského úřadu Kyjev č. j. 221/2014-KIEV ze dne 10. 3. 2014, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 110044/2013-LPTP ze dne 2. 10. 2013 a zprávy Congressional Research Service – Ukrajina ze dne 24. 3. 2014. Tyto informace měly být podle žalobce zastaralé o tři měsíce, přičemž v dané době se o válce na Ukrajině nedalo hovořit, neboť se nepoužívalo letectvo a vojsko proti mírnému obyvatelstvu a nebyla vyhlášena mobilizace rezervistů, k nimž žalobce patří. V rámci doplnění žaloby, poté co žalobci byla soudem ustanovena právní zástupkyně, žalobce poznamenal, že uváděné důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemusí z pohledu žalovaného odpovídat dikci § 12 a § 13 zákona o azylu. Na Ukrajině však probíhá v podstatě vnitřní ozbrojený konflikt, bezpečnostní situace je zhoršená a nestabilní. Jsou proto naplněny podmínky § 14, případně § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že udělení mezinárodní ochrany představuje specifický způsob legalizace pobytu na území ČR, a to z přesně vymezených důvodů. Zdůraznil přitom, že z doplněné žaloby již nevyplývá, že by žalobce neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu rozporoval. Městský soud dále zkoumal naplnění podmínek § 13 zákona o azylu, přičemž konstatoval, že již žalovaný nezjistil, že by žalobce měl rodinného příslušníka ve smyslu § 13 odst. 2 citovaného zákona, jemuž byla na území ČR udělena mezinárodní ochrana. Ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu, tedy možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů, městský soud zdůraznil zásadní význam správního uvážení s tím, že je namístě vyžadovat, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se týkají případných důvodů pro udělení tohoto druhu azylu. Městský soud naznal, že uvedeným požadavkům žalovaný dostál, když se zabýval zejména rodinou žalobce, jeho sociální situací, zdravotním stavem a věkem. V této souvislosti městský soud odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, v němž byl vyložen pojem „*důvody hodné zvláštního zřetele*“.

V kontextu doplňkové ochrany městský soud připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, kde jsou interpretovány podmínky pro její udělení. Městský soud pak aproboval závěr žalovaného, že žalobce neuvedl, a žalovaný sám nenalezl, žádné skutečnosti, které by vedly k závěru o naplnění těchto podmínek. Akcentoval přitom, že ze zpráv o zemi původu žalobce ani z veřejných sdělovacích prostředků není známo, že by v daném státě aktuálně probíhal celostátní ozbrojený konflikt, jehož důsledky by mohly navozovat úvahy o vážné újmě ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dodal současně, že každé lidské společenství je ze své samotné povahy dynamickým uskupením, přičemž ne každá změna, která se v něm odehrává, má azylově relevantní charakter a pokud ano, tak relevance takové změny musí být posuzována nejen v rovině obecné, ve smyslu potenciálního důvodu schopného dopadnout na široké spektrum žadatelů o azyl, ale zejména v rovině konkrétní, v úzké vazbě na specifickou situaci žadatele.

Městský soud tak uzavřel, že se žalovaný zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil, opatřil si sám potřebné podklady, a rovněž přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Městský soud proto nepřisvědčil tvrzení žalobce o porušení § 3 správního řádu, respektive § 68 téhož zákona.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost. V ní zopakoval argumentaci uplatněnou v rámci žaloby. Opětovně vyjádřil přesvědčení, že na Ukrajině probíhá v podstatě vnitřní ozbrojený konflikt, bezpečnostní situace je zhoršená, nestabilní a mění se v podstatě ze dne na den. V případě stěžovatele jsou tak splněny zákonné podmínky § 14, případně § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zdůraznil, že dle informací dostupných na internetu (www.novinky.cz) zemřelo od půlky dubna 2014 do konce července 2016 na Ukrajině 9553 osob a 22 137 jich bylo zraněno. Přestěhování v rámci Ukrajiny nepředstavuje pro stěžovatele žádné řešení, neboť již v současné době nemá kam se přestěhovat. Konečně znovu připomněl, že žalovaný v době rozhodování o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel ze zpráv a informací, které byly 3-4 měsíce zastaralé.

Žalovaný ve svém vyjádření jednak namítl, že kasační stížnost nesplňuje zákonné náležitosti a především zdůraznil, že obsah kasační stížnosti je prakticky stejný jako text doplněné žaloby a odkázal proto na své vyjádření k ní, respektive na odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu.

Nejvyšší správní soud především neakceptuje námitku žalovaného ohledně chybějících náležitostí kasační stížnosti. Z jejího textu jsou naopak náležitosti patrné právě i v části, zmíněné žalovaným (doručení rozsudku městského soudu, rozsah a důvody kasační stížnosti). Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat napadený rozsudek věcně, musel ovšem posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 29 (dostupné na www.nssoud.cz), přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Podle téhož rozsudku mohou být důvodem přijatelnosti i případy pochybení uvedené stěžovatelem v jeho kasační stížnosti.

Po posouzení věci však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek žádnými, natož hrubými vadami zásadního charakteru, které by měly obecný

dopad a odůvodňovaly tak přijetí kasační stížnosti, netrpí. Městský soud se v napadeném rozsudku vypořádal se všemi žalobními body, přičemž vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu. Ve spojení s podmínkami pro udělení humanitárního azylu odkázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, v němž se zdejší soud vyjádřil k „*důvodům hodným zvláštního zřetele*“ ve smyslu § 14 zákona o azylu. Při posuzování doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona pak vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, kde byl podán výklad podmínek pro její udělení.

Ve vztahu k bezpečnostní situaci na Ukrajině, respektive s ní související neaktuálnosti podkladů, z nichž vycházel žalovaný, a jíž se stěžovatel dovolával, zdejší soud připomíná svůj rozsudek ze dne 16. 9. 2005, č. j. 6 Azs 224/2004 – 37. Z něj vyplývá, že břemeno tvrzení azylově relevantních důvodů dopadá především na žadatele o mezinárodní ochranu, přičemž postup žalovaného, respektive městského soudu je s těmito závěry v souladu. Nejvyšší správní soud se konkrétně k hodnocení (vážnosti) bezpečnostní situace na Ukrajině vyjádřil též v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, podle kterého platí, že „*[i]nformace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Podle těchto kriterií žalovaný i městský soud postupovali. Ve vztahu k obavám stěžovatele z povolání do armády lze pak odkázat na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovaná i v mezinárodním měřítku (usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34).

V bodě obav stěžovatele ze zločinců („*banditů*“), kteří mu neumožnili na Ukrajině podnikat, je namístě poznamenat, že rovněž problematikou pronásledování ze strany soukromých osob se ve své judikatuře zdejší soud opakovaně zabýval (srovnej rozsudky ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 – 51 a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49). Všemi tam uvedenými hledisky se zabýval žalovaný i městský soud, a to právě na skutkovém základě, vymezeném jen velmi obecnými tvrzeními stěžovatele.

Nejvyšší správní soud ve světle uvedeného zdůrazňuje, že samotný nesouhlas stěžovatele s posouzením realizovaným městským soudem zajisté nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Souhlasí přitom s tvrzením stěžovatele, že se městský soud v podstatě ztotožnil s názory žalovaného, avšak to při plném respektování judikatury Nejvyššího správního soudu a řádně zjištěného skutkového stavu. Zdejší soud rozhodně neshledal ze strany městského soudu žádné hrubé pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud současně připomíná, že sám stěžovatel přijatelnost jím podané kasační stížnosti žádnými argumenty nepodpořil.

Za této situace Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Ustanovená zástupkyně stěžovatele učinila ve věci jeden úkon právní služby, za nějž jí náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, ve výši 3.100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 300 Kč, úhrnem tedy 3.400 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, navyšuje se uvedená částka podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %. Celkově tak náleží k výplatě 4.114 Kč. Uvedená částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. září 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu